

Sygn. akt: I C 1525/17 upr.

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 stycznia 2019r.

Sąd Rejonowy w Kętrzynie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Tomasz Cichocki
Protokolant:	starszy sekretarz sądowy Sandra Kozak

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 15 stycznia 2019 r. w K.

sprawy z powództwa (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w K.

przeciwko R. W.

o zapłatę

I. utrzymuje w mocy wyrok zaoczny Sądu Rejonowego w Kętrzynie z dnia 18.10.2018r. w sprawie (...), co do pkt. I i II wyroku;

II. zapłatę kwoty zasadzonej w pkt. I wyroku z dnia 18.10.2018r. wraz z odsetkami naliczonymi do daty wyrokowania rozkłada pozwanemu na 11 rat, I w kwocie 76,20 (siedemdziesiąt sześć złotych dwadzieścia groszy) płatne do 28.02.2019r., pozostałe w kwotach po 120,00zł (sto dwadzieścia złotych) płatne do końca każdego następnego miesiąca, z tym że uchybienie terminowi płatności którejkolwiek z rat powoduje wymagalność całej pozostałej do zapłaty kwoty na warunkach określonych w pkt. I wyroku zaocznego z dnia 18.10.2018r. w sprawie (...);

III. nie obciąża pozwanego kosztami procesu na rzecz powoda.

UZASADNIENIE

Powód (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w K. wniósł o zasądzenie od pozwanego R. W. kwoty 1559,77 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia od dnia wniesienia pozwu. Podniósł, że umowa cesji nabył od wierzytelność w stosunku do pozwanego od (...) S.A. z siedzibą W. z tytułu świadczonych usług telekomunikacyjnych. W ramach umowy z wierzycielem pierwotnym pozwany zobowiązywał się do regulowania stałych opłat abonamentowych na rzecz wierzyciela pierwotnego pierwszego dnia każdego okresu rozliczeniowego. Wierzyciel pierwotny był uprawniony do wystawiania faktur Vat. Był uprawniony także do naliczenia kary umownej w przypadku przedterminowego rozwiązania umowy. W sytuacji gdy udostępnienie usług wiązało się z udzieleniem ulgi, dostawca usługi miał prawo żądać od abonenta kary w wysokości udzielonej ulgi pomniejszonej o wartości ulgi od dnia rozpoczęcia korzystania z usługi. Pozwana zawierając umowę zaakceptowała warunki świadczenia usługi oraz warunki oferty promocyjnej i cennik. Pomimo zawarcia umowy abonenckiej na czas określony pozwany zaprzestał regulowania opłat na rzecz wierzyciela pierwotnego, co skutkowało zawieszeniem usług i naliczeniem kary umownej. Łączna wysokość zadłużenia pozwanego wynosi 1559,77 zł, na co składają się: kwota 1348,93 zł należności głównej wynikającej z wartości nieuiszczonych opłat z tytułu zawartej umowy oraz kwota 210,84 zł należności odsetkowej

wynikającej z sumy odsetek ustawowych za opóźnienie naliczonych od poszczególnych opłat abonamentowych lub not obciążeniowych do dnia poprzedzającego dzień złożenia pozwu.

Dalej powód podniósł, że należność główna wynika z: faktury na kwotę 49,89 zł płatnej do 29.03.2014r., faktury na kwotę 49,90 zł płatnej do 29.04.2014r., faktury na kwotę 49,90 zł płatnej do 29.05.2014r., faktury na kwotę 10,00 zł płatnej do 29.03.2014r., faktury na kwotę 10 zł płatnej do 29.04.2014r., faktury na kwotę 10,00 zł płatnej do dnia 29.05.2014r., noty obciążeniowej na kwotę 489,254 zł płatnej do 04.02.2015r., noty obciążeniowej na kwotę 340,00 zł płatnej do dnia 19.04.2016r. i noty obciążeniowej na kwotę 340,00 zł płatnej do dnia 19.04.2016r.

Wyrokiem zaocznym z dnia 18.10.2018r. Sąd Rejonowy w Kętrzynie uwzględnił powództwo do kwoty 1169,24 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie za okres od 26.09.2017r. do dnia zapłaty, w pozostałej części oddalił powództwo i obciążył pozwanego kosztami procesu w kwocie 710,25 zł i orzekł o rygorze natychmiastowej wykonalności.

W sprzeciwie od wyroku zaocznego pozwany R. W., powołując się na swoją trudną sytuację materialną, wniósł o rozłożenie zasądzzonego świadczenia na raty (sprzeciw – k. 80, 85-86).

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 29.06.2012r. R. W. zawarł z (...) S.A. z siedzibą w W. umowę abonencką na okres 29 miesięcy na odbiór telewizji satelitarnej. Przy zawarciu umowy pozwanemu został wydany dekodery z kartą dekodującą. Zgodnie z umową opłaty miały być dokonywane zgodnie z cennikiem na rachunek bankowy. W dniu 24.05.2013r. pozwany zawarł z (...) S.A. kolejną umowę abonencką na okres 29 miesięcy. Przyznana abonentowi ulga promocyjna wynosiła 1500,00 zł. W dniu 24.10.2013r. strony zmieniły warunki umowy ustalając wysokość opłaty abonamentowej na kwotę 49,90 zł.

(d.: bezsporne, kserokopia umowy o abonament - k. 29, protokół odbioru dekodera i karty – k. 33, aneks k. 38)

W razie rozwiązania, wygaśnięcia lub zakończenia umowy abonent był zobowiązany do niezwłocznego zwrotu udostępnionego sprzętu nie później niż w terminie 14 dni od daty rozwiązania wygaśnięcia lub zakończenia umowy. Ponadto z tytułu niezwrócenia udostępnionego sprzętu abonent był zobowiązany do uiszczenia kary w wysokości określonej w cenniku oraz zapłaty kary umownej w wysokości nieprzekraczającej ulgi przyznanej przy zawarciu umowy pomniejszonej o proporcjonalną wartość za okres od dnia zawarcia umowy do dnia jej rozwiązania

(d.: promocyjne warunki umowy – k. 40, regulamin świadczenia usług, 43-46)

W dniu 06.09.2016r. pomiędzy (...) S.A. z siedzibą w W. a (...) (...) z siedzibą w K. została zawarta umowa przelewu wierzytelności obejmująca należności pieniężne (...) S.A., przysługujące od dłużników. Lista dłużników i należności na płycie DVD/CD stanowiły załącznik do umowy przelewu wierzytelności.

(d.: umowa przelewu wierzytelności – k. 21-24)

W dniu 05.04.2016r. (...) S.A. wystawił pozwanemu notę obciążeniową nr (...), płatną do dnia 19.04.2016r. na kwotę 340,00 zł kary umownej z tytułu braku zwrotu sprzętu (...).

(d.: nota - k. 26)

W dniu 05.04.2016r. (...) S.A. wystawił pozwanemu notę obciążeniową nr (...), płatną do dnia 19.04.2016r. na kwotę 340,00 zł kary umownej z tytułu braku zwrotu sprzętu (...).

(d.: nota - k. 27)

W dniu 14.01.2015r. (...) S.A. wystawił pozwanemu notę obciążeniową nr (...), płatną do dnia 04.02.2015r. na kwotę 489,24 zł kary umownej za rozwiązanie umowy w okresie podstawowym (...).

(d.: nota - k. 28)

Na liście dłużników znajdowało się zadłużenie należne od R. W. na łączną kwotę 1348,93 zł, wynikające z dokumentów oznaczonych:

- Pakiet F. M. HD wymagalne 29.03.2014r. w kwocie 49,89 zł,
- M. H. wymagalne 29.03.2014r. na kwotę 10,00 zł,
- Pakiet F. M. HD wymagalne 29.04.2014r. w kwocie 49,90 zł,
- M. H. wymagalne 29.04.2014r. na kwotę 10,00 zł,
- Pakiet F. M. HD wymagalne 29.05.2014r. w kwocie 49,90 zł,
- M. H. wymagalne 29.03.2014r. na kwotę 10,00 zł,
- Pakiet F. M. HD wymagalne 29.05.2014r. w kwocie 49,89 zł,
- (...) wymagalne 04.02.2015r. na kwotę 489,24 zł,
- (...) wymagalne 19.04.2016r. na kwotę 340,00 zł,
- (...) wymagalne 19.04.2015r. na kwotę 340,00 zł,

(d.: wyciąg z listy dłużników - k. 25)

Pozew w sprawie została wniesiony 25.09.2017r.

(d.: odpis pozwu z epu – k. 2)

Pozwany jest osobą bezrobotną bez prawa do zasiłku. Posiada na utrzymaniu żonę i 7 dzieci. Utrzymuje się z prac dorywczych i zasiłków opieki społecznej.

(d.: wyjaśnienia informacyjne pozwanego - k. 92)

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów oraz kserokopii dokumentów przedłożonych przez powoda, które nie były kwestionowane przez pozwanego.

Zgodnie z art. 117 § 1 k.c., roszczenia majątkowe ulegają przedawnieniu. Natomiast zgodnie z art. 117§2¹ k.c., obowiązującym od dnia 09.07.2018r., po upływie terminu przedawnienia nie można domagać się zaspokojenia roszczenia przysługującego przeciwko konsumentowi. Wskazany przepis art. 117§2¹ k.c. został wprowadzony Ustawą z dnia 13 kwietnia 2018 r. o zmianie ustawy – Kodeks Cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2018 r. poz. 1104). Stosownie do art. 5 ust. 4 tej ustawy, roszczenia przedawnione przysługujące przeciwko konsumentowi, co do których do dnia wejścia w życie niniejszej ustawy nie podniesiono zarzutu przedawnienia, podlegają z tym dniem skutkom przedawnienia określonym w ustawie zmienianej w art. 1 (Kodeksie cywilnym), w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.

Powyższe oznacza, że w realiach rozpoznawanej sprawy rzeczą Sądu było ustalenie z urzędu czy dochodzone pozwem roszczenia uległy przedawnieniu.

Stosownie do aktualnego brzmienia art. 118 k.c., termin przedawnienia dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej wynosi trzy lata. Jednakże koniec terminu przedawnienia przypada na ostatni dzień roku kalendarzowego, chyba że termin przedawnienia jest krótszy niż

dwa lata. Przywołany artykuł w brzmieniu sprzed 09.07.2018 r. przewidywał również trzyletni okres przedawnienia roszczeń o świadczenia okresowe i związane z prowadzeniem działalności gospodarczej, przy czym koniec terminu przedawnienia nie przypadał na ostatni dzień roku kalendarzowego, a na dzień odpowiadający początkowemu dniowi biegu terminu przedawnienia. Stosownie do przepisów art. 5 ust. 1 i 2 Ustawy z dnia 13 kwietnia 2018 r. o zmianie ustawy – Kodeks Cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2018 r. poz. 1104), do roszczeń powstałych przed dniem wejścia w życie tej ustawy i w tym dniu jeszcze nieprzedawnionych stosuje się od dnia wejścia jej w życie przepisy kodeksu cywilnego w brzmieniu nadanym tą ustawą. Jeżeli zgodnie z kodeksem cywilnym, w brzmieniu nadanym ustawą zmieniającą, termin przedawnienia jest krótszy niż według przepisów dotychczasowych, bieg terminu przedawnienia rozpoczyna się z dniem wejścia w życie niniejszej ustawy. Jeżeli jednak przedawnienie, którego bieg terminu rozpoczął się przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, nastąpiłoby przy uwzględnieniu dotychczasowego terminu przedawnienia wcześniej, to przedawnienie następuje z upływem tego wcześniejszego terminu.

Mając na uwadze powołane art. 117§2¹ k.c. oraz art. 118 k.c., należy wskazać, że nie ulega wątpliwości w okolicznościach sprawy, iż pozwana występowała w stosunku prawnym łączącym ją z wierzycielem pierwotnym jako konsument. Nie ulega również wątpliwości, iż roszczenia, zarówno wierzyciela pierwotnego jak też powoda, są związane z prowadzeniem przez nich działalności gospodarczej. Stąd zastosowanie w sprawie ma trzyletni termin przedawnienia.

Stosownie do art. 120§1 k.c., bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne.

Jak wynika z okoliczności podanych przez powoda, które nie były kwestionowane przez pozwanego, roszczenia o zapłatę należności dochodzonych pozwem wynikających z opłata abonamentowych za Pakiety F. M. HD i M. H. stały się wymagalne odpowiednio 29.03.2014r., 29.04.2014r. i 29.05.2014r. Stąd zgodnie z powołanym art. 118 k.c., w brzmieniu obowiązującym do 09.07.2018r., przedawniły się odpowiednio z dniem 29.03.2017r., 29.04.2017r. i 29.05.2017r. Z chwilą przedawnienia roszczenia o należność główną, przedawniają się także roszczenia o świadczenia akcesoryjne, tj. odsetki.

Stąd skutek ich przedawnienia, stosownie do powołanego art. 117§2¹ k.c., możliwość ich uwzględnienia jest wyłączona.

Stąd powództwo w tej części zostało oddalone.

Co do roszczeń o zapłatę kar umownych za brak zwrotu sprzętu oraz kary za rozwiązanie umowy w łącznej kwocie 1169,24 zł ich wymagalność co do kwot po 340 zł przypadała na dzień 19.04.2016r. i 04.02.2015r. co do kwoty 489,24 zł. Mając na uwadze, iż pozew została wniesiony 26.09.2017r., należy stwierdzić, iż bieg terminu przedawnienia co do tych kwot uległ przerwaniu wskutek wniesienia pozwu stosownie do art. 123§1 k.c. Mając na uwadze dokumenty przedłożone przez powoda, które nie były kwestionowane przez pozwanego, Sąd stosownie do art. 339§1 i 2 k.p.c. uwzględnił powództwo w tej części. O odsetkach od zasądzonej kwoty orzeczono zgodnie z żądaniem pozwu.

W sprzeciwie od wyroku zaoczny pozwany nie kwestionował zasadności tej części powództwa, a na rozprawie w dniu 15.01.2019r. uznał powództwo w tej części. Biorąc pod uwagę, iż pozwany nie kwestionował kserokopii dokumentów przedłożonych przez powoda, faktu niezwrócenia sprzętu do odbioru telewizji satelitarnej oraz zasadności i wysokości naliczonej kary umownej z tytułu rozwiązania umowy, Sąd uznał, iż brak podstaw do stwierdzenia, iż powództwo w tej części jest sprzeczne z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo zmierza do obejścia prawa. Tym samym, stosownie do art. 213§2 k.p.c., Sąd był związany uznaniem powództwa w tym zakresie.

Mając to na uwadze, stosownie do art. 347 k.p.c., po ponownym rozpoznaniu sprawy (skutek wniesienia sprzeciwu) Sąd utrzymał w mocy wyrok zaoczny z dnia 18.10.2018r. co do pkt I i II.

Z kolei, stosownie do art. 320 k.p.c. i wniosku pozwanego zawartego w sprzeciwie, Sąd rozłożył zasądzone świadczenie na raty na warunkach zaproponowanych przez pozwanego. Sąd miał przy tym na uwadze, iż pozwany nie posiada środków na natychmiastowe i całkowite zaspokojenie roszczenia powoda pomimo jego uznania. Tym samym ze

względem na sytuację majątkową dłużnika wyrok zasądający całe świadczenie stanowiłby tytuł egzekucyjny bez szans na realizację. Prowadzenie egzekucji narażałoby tylko wierzyciela na nieefektywne wydatki egzekucyjne, a dłużnika i osoby pozostające na jego utrzymaniu na utratę podstaw egzystencji. Bezskuteczne czynności egzekucyjne byłyby zarazem szkodliwe społecznie i podważałyby sens prowadzenia procesu. W tym stanie rzecz rozłożenie świadczenia na raty w wysokości zadeklarowanej przez pozwanego służy nie tylko interesom dłużnika i wierzyciela, ale także interesom ogólnym. Umożliwi bowiem pozwanemu spłatę zadłużenia, a powodowi uzyskanie zaspokojenia bez ponoszenia dalszych kosztów, w tym potencjalnie bezskutecznej egzekucji (vide – wyrok SA w Białymstoku z 31.01.2018r., I ACa 776/17, LEX nr 2453721).

Natomiast o kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 102 k.p.c., biorąc pod uwagę złą sytuację materialną pozwanego, który nie posiada stałych dochodów. Sąd miał także na uwadze art. 101 k.p.c. Wprawdzie w sprawie pozwany nie domagał się zwrotu kosztów procesu stosownie do wskazanego przepisu i nie kwestionował, iż dał powód do wytoczenia powództwa, jednak powód nie przedłożył dowodów doręczenia pozwanemu wezwań do zapłaty zadłużenia po nabyciu wierzytelności, ani dowodów wzywania pozwanego do zapłaty zadłużenia przez wierzyciela pierwotnego.